

ржцѣтъ на нашитѣ върли душмани. Това е моя и ваша длъжностъ. Както избавихъ княза Владислава и царицѣтъ отъ робство, трѣбва и нѣя да избавя, та послѣ съ благодарение ще слѣпя клѣпкитѣ си прѣдъ чернятъ смъртъ.— Богъ да ни е напомощъ! (Шие).

Единъ отъ дружината— Съ Божята воля ще отидемъ, ще нападнемъ и ще я избавимъ (*шие и дава на другитѣ*).

Стоянъ— Щѣ я избавимъ. Стига вашитѣ сърдца да възжелаятъ нейното освобождение. Дружина! Бой отъ васъ не ще се съжили за невиниятъ наинъ заробенъ княгиня. Кой не би ся рѣшилъ да я извлѣче изъ звѣрскитѣ ржцѣ на душманинъ ни!

Всички— Да я избавиме! да я избавиме!

ЯВЛЕНИЕ II.

Горнитѣ и Каранъ.

Каранъ— Бачу Стоене! азъ неможахъ да донесъ агне: Турцитѣ мя прѣзарижъ, та ми прѣвжснжжъ пжтя, и азъ самичькъ едвамъ побѣгнахъ.

Стоянъ— Турци! Дѣсж тѣ? на кое са мѣсто?

Каранъ— Тѣ бѣха въ планинжтъ, ами сега вече не сжществуватъ.

Стоянъ— Какво станахъ? кадѣ сж дѣнаха?

Каранъ— Тѣ като мя подгонихъ, азъ ся скрихъ въ единъ гѣстакъ, и тамъ на близо зачюхъ български гласове нѣ, пакъ не ся увѣрвахъ добрѣ. Полека-лека отидохъ по гласа и видѣхъ сжщи българи момци сжбрани на дружина. Тѣ ся готвехъ да ги нападнжтъ съ тѣхъ заедно отидохъ и азъ. Тѣй ний ги нападнахме не на дѣйно, и рѣчи че всички останжжъ мъртви подъ нашитѣ ножове. Само единъ юнакъ на име Боянъ, който исърво още бѣше раненъ, изгуби живота, слѣдъ като уби нападателя си.